Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3. Den 1ste November 1883. 33te Aargang.

De Dødes Saliggjørelse.

(Af Ældste Moses Thatcher.)

Naar man læser Pavernes og den katholske Kirkes Historie skreven af denne Troes egne Historieskrivere, finde vi blandt andre underlige Fortællinger, at en af Paverne, Leo d. Tiende, lod haant om Bibelen, som han kaldte en Fabel eller Novelle, og dog til samme Tid paastod han at have Magt over Alt. Katholske Forfattere hentyder med Skamfuldhed til Pave Alexander d. Sjette, hvis Levnet er det skjændigste, der nogensinde sværtede Historiens Blade. Ikke desmindre gjør den katholske Kirke med forbausende Formastelse Krav paa, at den guddommelige apostoliske Myndighed er kommen fra St. Peter ned til den nuværende Tid igjennem en Række Paver, hvoriblandt fandtes saadanne Mænd. Hvorledes kan Menneskene tro, Gud nogensinde vilde tillade sin Myndighed at komme ned til os i et Tilfælde gjennem en Fritænker og i et andet gjennem et skjændigt umoralsk Menneske? Man kunde nævne andre af Paverne som gjorde Paastand at have al Magt og Myndighed paa Jorden, i Himlen og i Helvedet, ja endog gjorde Krav paa at have Ret til at forandre Kristi Bud, eller ganske tilsidesætte dem og holdt det for uundgaaeligt nødvendigt at underkaste sig den romerske Pave for at blive frelst. (Se det tridentiske Conciliums Beslutninger.)

Læseren undrer sig maaske over, hvorfor jeg anfører disse Ting. Jeg gjør det for at vise paa hvad Maade, uagtet al deres Oprigtighed Millioner af saakaldte Kristne ere bedragne, og at Oprigtighed i sin Tro, hvis den er falsk, kan ikke frelse. Læseren kan let opkaste det syttende Kapitel af Aabenbaringen og der læse om „en Moder til Skjøger," og det vil ikke falde vanskeligt at forstaa, hvilken Stad og Kirke der her hentydes til, thi i det sidste Vers læse vi: „Og Kvinden, som du saa, er den store Stad, som haver Herredømme over Jordens Konger." Der var kun en Stad, som svarede til Beskrivelsen: „som haver Herredømme over Jordens Konger," og det var Rom. Om der endnu gives nogen Tvivl derom, saa læs det niende Vers, og bliv overbevist; thi Staden Rom blev

bygget og er endnu beliggende paa syv Høje eller „syv Bjærge.“ Det er maaske ikke saa let for os at gjenkjende „Døtrene“ som „Moderen,“ men vi kunne være vis paa, at om der findes „en Moder til Skjøger,“ findes der ogsaa Døtre uden Karakter.

Dersom vi undersøge enhver saakaldet „kristen Sekt, som er udgangen fra Moderkirken, hvormange ville vi finde, der paastaa at have modtaget Myndighed fra Gud? Hvorledes kunne de gjøre en saadan Paastand og fornægte Nødvendigheden af Aabenbaring? Hvorfra have de da erholdt deres Myndighed? Vissseligen ikke fra den romerske Kirke, for selv om den havde nogen Myndighed, udelukte den jo alle Dissentere. Du skal kjende et Træ paa sine Frugter, og om det ikke bærer Frugt, er det enten dødt, eller Gud har ikke plantet det. I min Have har jeg maaske et ufrugtbart og bladløst Træ, jeg kan fortælle dig at det er et Ferskentræ; men hvorledes kan du kjende det uden ved at see Frugten, og da det ikke bærer nogen, er det unyttigt og ikke skikket for andet end at kastes i Ilden. Vis mig Evangeliets friske og grønne Træ, og jeg vil vise dig et Træ, som ikke er ufrugtbart, og med Bibelen i Haanden vil jeg fortælle dig hvad Slags Frugter, det bærer. Der er Mange, som gjøre Krav paa at være i Besiddelse af dette Træ, men hvilken af de over seks hundrede Sekter lærer nu Evangeliet, som det lærtes fordum med Aandens Lys og Kraft og med følgende Tegn? Hvem lærer Tro, Omvendelse, Daab ved Neddyppelse for Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave? Hvem prædiker Daab for de Døde eller bestræber sig for at gjøre nogetsomhelst for deres Forløsning? Hvilken af Sekterne tro paa en Organisation hvori indbefattes Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere. Apostelen Paulus erklærer, at disse vare beskikkede „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse; indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed og Kristi Fyldes voxne Alder (Eph., 4, 12. 13.) Ere vi fuldkommen beredte i Kristus, er der ikke mere at gjøre i Embedernes Forvaltning, og ere vi alle komne til Enighed i Troen, saa at vi ikke længere behøve Apostle, Profeter, o. s. v.? Jeg kjender blot en Ting, hvorom de „kristne“ Sekter kan forene sig, og det er at forfølge og ringeagte dem, som tro, at en saadan Organisation ikke alene er nødvendig, men tillige er den eneste, som Gud anerkjender. Mon de kristne Nationer med deres uoverensstemmende Lærdoms Former, der mangle al Kraft, „ere komne til Guds Søns Erkjendelse?“ Mon de, idet de fornægte Aabenbaring, erkjende enten Faderen eller Sønnen? Om dette er Tilfældet, spørge vi: Hvorledes er det muligt? Lad deres lærde Præster besvare os, og naar de have gjort det, lad dem saa fortælle os, hvorfor de „lære altid og kunne aldrig komme til Sandheds Erkjendelse?“ Lad dem saa læse det følgende og lære hvortil Apostle, Profeter o. s. v., behøvedes i gamle Dage, ligesom de ogsaa nutildags behøves for det samme: „at vi ikke mere skulle være Børn, og lade os tumle som Bølger, og omdrive ved ethvert Lærdoms Vejr ved Menneskenes Spil, ved Træskhed og Forførelsens Kunstgreb.“ (Eph. 4. 14.)

Efter at have overveiet dette, ville vi spørge, hvorfor de lære at onde og ugudelige Mennesker, der ligesom Kain have farvet deres Hænder i deres Broders eller maaske i deres uskyldige Hustrues Blod, kunne ved at bekjende Kri-

stum, lige før de lide Døden paa Retterstedet, blive frelste. For de, som ere skyldige i Mord, blive af Loven dømte at være altfor brødefulde til at leve, dog følges de til Retterstedet af dem, som foregive at være Kristi Præster, og medens Bødelen anretter Rebet om Forbryderens Hals, række disse Morderen, hvad de kalde Nadverens Sakramente, og med Trøstens Ord sammensatte formedelst „Forførelsens Kunstgreb" faa ham til at tro, at hans syndige og blodsmittede Sjæl vil svæve lige ind i den hellige Guds Nærværelse, han som hader Uretfærdighed, og til hvem Synd er en Vederstyggelighed. Saadanne skulde læse det en og tyvende Kapitel af Aabenbaringen ottende Vers og lære der, hvad som forventer ikke alene Morderne, men ogsaa Troldkarlene, Løgnerne, o. s. v., og maaskee selv ledes til Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse.

Men spørge I, hvorledes har det sig med Røveren paa Korset, gik han ikke til Himlen? Ransager Skrifterne, og der ville I ikke finde noget, hvorfra I kunne drage denne Slutning, men meget som tydeligt beviser det modsatte. Til samme Tid ved jeg nok, at denne Tekst — Røveren paa Korset og Frelserens Ord til ham — er Grundlaget for mange Prædikener fyldte med Scener fra Sottesengen og Bekjendelser gjorte paa selve Retterstedet, hvori der fortælles os, at de angergivne Døende ere tagne lige ud af Helvedes Porte og frelste ved blot at sige: „Jeg troer paa Jesum." Vorherres Ord til Røveren findes i Luc. 23, 43. og ere som følger: „sandelig siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradis." Om det Faktum, at han gik til Paradiset, frelste ham, da er Røveren frelst, ellers ikke. Ved at læse det tredie Kapitel af Petri første Brev attende til tyvende Vers, finde vi, hvor Jesus gik hen, og derefter lærer vi mere angaaende Stedet, som kaldes Paradis, hvor Røveren var lovet at mødes den samme Dag med Frelseren. Vi læse: „Thi og Kristus led engang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud; han, som vel led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort, og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noe Dage, der Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte, Sjele bleve frelste i Vandet." Saaledes begynder vi at forstaa Frelserens større og høiere Mission, idet vi finde at han prædikede Evangeliet til de „Døde" ligesaavel som til de Levende. Her finde vi Aanderne af dem, som bespottede Noah „den Retfærdighedens Prædiker." Der er ingen Tvivl om at de lode haant om og bespottede baade ham og hans Budskab, medens de vare paa Jorden. Han var ikke populær blandt dem, blot otte Sjæle kunde formaaes til at tro paa hans Lærdomme, og dog, fordi disse Lærdomme vare Jehovahs Aabenbaringer, frelste de Otte, som troede, medens Forkastelsen af dem dømte til Døden maaske Millioner, som tyve Aarhundreder derefter endnu findes i Fængselet. Tænk paa de Sorger og den Samvittigheds Nag, som de gjennem saa mange Tidsaldre havde udstaaet. Om der er en forbedrende Kraft i Fængselstraf, da maa disse Ulykkelige og Fordømte have undergaaet siden Syndflodens Dage en stor Forandring til det Bedre og frydet sig højligen, da Lysets Fyrste efterat have „lidt Døden efter Kjødet, men bleven levendegjort efter Aanden," kom og atter tilbød dem Saliggjørelse ved at adlyde Evangeliet, som han og saa mange andre havde prædiket til de Levende. Hvad er det du siger, Tro, Omvendelse

Daab o. s. v.? Ja netop, hvorledes kunde det være anderledes? Der er kun et Evangelium, som derfor benævnes Evangeliet. Det samme som prædikedes til Abraham (Gal. 3, 8.) og til Jøderne i Mose Dage (Heb. 4, 2.), og jeg tvivler ikke paa, at det jo ogsaa prædikedes til disse Aander, medens de havde deres kjødelige Tabernakler her paa Jorden, før Floden oversvømmede dem. Man vil maaske spørge, hvorledes kunne de nu blive døbte, da de ere ude af Legemet? Jeg svarer i Jesu Ord: „uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." For at I maa klarligen fatte, hvorledes dette kan blive fuldbyrdet, og tillige hvor ubøjelig denne Evangeliets Lov er, anfører jeg Apostelen Pauli Ord: „dersom de Døde aldeles ikke opreises? hvi døbes de da for de Døde?" Efterat have forsømt at udføre disse Saliggjørelsens Ordinancer for sig selv, maa de nu stole paa andre til at udføre i deres Sted det, som de selv burde have udført. Engang vare de i Besiddelse af deres frie Vilje, men da kom de tilkort, derfor ere de nu afhængige af andres Handlinger i deres Sted. Vi begynde nu at forstaa, hvad det betyder: „Frelsere skulle opkomme paa Zions Bjærg." Hvorfor skjænke de Sidstedags Hellige saameget af deres timelige Gods til Opbyggelsen af Templer, der ville koste Millioner Dollars? Jeg svarer, for at de maa besidde Steder, hvor de kunne udføre Ordinancer baade for de Levende og de Døde.

Denne Lærdom ved jeg nok er ny og meget fremmed til Millioner af Kristne, som have forgjæves søgt at udfinde Gud foruden Inspirationens Røst, der ledte Herrens Disciple, før de faldt i Søvn i Dødens Arme; de forglemme, at hvor der ingen Syner ere forsmægter Folket. Ethvert oprigtigt Menneske vil anerkjende, at dette er et herligt Lærdomspunkt; men det er ikke nyt. Dette er omtalt i Mal. 4, 5. 6. „Se jeg sender Eder Elias Profeten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal omvende Fædrenes Hjærte til Børn, og Børnenes Hjærte til deres Fædre; at jeg skal ikke komme, og slaa Jorden med Band." Jeg spørger atter: Hvorfor bygge de Hellige Templer? Fordi de ønske at vende deres Hjærte til deres Fædre; thi Elias er kommen og har befalet det. Saaledes ses det, at vor Mission er til de Døde ligesaavel som til de Levende. Maaske Menneskene tvivle endnu med Hensyn til Beskaffenheden af Frelserens Prædiken til Aanderne i Fængselet. For at vise at han prædikede Evangeliet, anfører jeg det følgende: „Thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden (1 Petr. 4, 6.). Her lære vi ikke alene, at det var Evangeliet, som blev prædiket til de Døde, men ogsaa Hensigten med denne Prædiken, nemlig „at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden." Hvorledes ville Menneskene blive dømte i Kjødet? Vil det blive ifølge hvad de bekjende sig at tro, eller vil det blive ifølge deres Gjerninger? Jeg synes at Skriften tydelig erklærer at enhver vil blive dømt for sine Gjerninger gjorte her i Livet.

I Forbindelse hermed maa vi ikke forglemme de Gjerninger, som kunne udføres af en Stedfortræder blandt de Levende for de Døde, saa at de Døde kunne dømmes, som Apostelen siger. Det synes at vor Fader Adam var en Skyldner, for gjennem hans Fald kom Døden til Alle; men i Tidens Midte kom Jesus frem og med sit eget Blod betalte den Skyld, derfor ved ham skulle alle atter modtage Livet: nogle til evig Glæde

andre til evig Skjændsel, ikke paa Grund af Adams Overtrædelse, for den er forevigt udslettet, men formedelst at have for deres eget Vedkommende forkastet Frelsningsplanen og derved foraarsaget, at Kristi forsonende Blod ikke virker for dem uden til at bringe dem frem til Dommens Opstandelse.

Lad os betragte denne Lærdom om Stedfortrædere lidt nøjere. Antag at en af dine Venner dør, og at han gjennem Uvidenhed, Forsømmelse eller anden Aarsag har undladt at betale en lovlig Gjæld, som han skyldte, vilde saa ikke Bøgerne af dette Firma eller af den Person, som han skyldte, udvise denne Gjæld ligesaa vel efter hans Død som før? Om du skulde frivilligt betale det skyldige Beløb, og din Vens Kreditor modtage det som fuld Betaling, vilde saa denne din Handling ikke frede om din Vens Minde og frigjøre ham fra al Skyld med Hensyn til denne Affære?

Dette er Lærdommen angaaende vicarial Saliggjørelse. Lærdommen angaaende Forsoningen, hvori Jesus var Stedfortræderen og Forsonings Ofret, blev forud antydet da Abraham var ifærd med at ofre Isaak, og Gud bød ham ofre en Væder istedetfor sin Søn. Paa samme Maade forholder det sig med Daab for de Døde. Skulde du endnu tvivle angaaende Røverens Tilstand, for det er klart at han aldrig var døbt, medens han var i Kjødet, saa læs omhyggelig Evangeliet, som det findes i det nye Testamente. For at vise at Paradiset ikke er Himlen, vil jeg alligevel anføre et Skriftsted til, før jeg forlader denne Gjenstand. Jesus siger til hende: „rør ikke ved mig, thi jeg er ikke endnu opfaren til min Fader; men gak til mine Brødre, og sig dem, jeg farer op til min Fader, og Eders Fader, til min Gud, og Eders Gud." (Joh. 20, 17.) Dette var den tredie Dag efter hans Korsfæstelse, saaledes sees det, at han ikke endnu havde været hos sin Fader, derfor, hvis Gud bor i Himmelen, er Himlen ikke Paradiset, for Jesus lovede Røveren, at han skulde være med ham i det sidstnævnte Sted, tre Dage før han talte til Marie som ovenfor anført. Vi ved, hvor han havde været, nemlig at prædike til Aanderne i Fængsel.

Tale af Præsident Joseph F. Smith,

afholdt i Ogden den 21de Juni 1883.

Der har vist neppe været et Tidsrum i Kirkens Historie, hvori de forførikse Aander, som findes omkring i Verden for at bedrage Menneskenes Børn, have været mere virksomme end de nu ere og have været for nogle faa Aar tilbage. Saavidt jeg kan erindre, har jeg aldrig hørt om saamange foregivne Profeter og Aabenbaringer, specielt Budskab, Syner og Missioner givne til forskjellige Personer, som jeg har de sidstforløbne Maaneder eller maaske Aar. Nogle gjøre Krav paa at de ere i fortrolig Omgang med Engle, Andre at de have modtaget direkt Befaling fra Gud til at udføre en vis Mission. Andre paastaa at være Kristus, og derfor paatage de sig Ret til at diktere og styre det første Præsidentskab og Apostlene i deres Arbejder, og indlade sig med at straffe og irettesætte dem, samt at paapege, hvori de mangle Inspiration, o. s. v.,

og hvorfor det gjøres nødvendigt, at en stærk Arm opløftes for at „gribe fat paa Zions Ark.“

Meget af denne Aand er i den sidste Tid bleven lagt for Dagen af Saadanne, som ere og have været i Kirken for flere Aar; og ikke alene af dem, men af Saadanne, der aldrig have været Medlemmer eller have havt nogensomhelst Kundskab om dette Sidste-Dages-Værks Beskaffenhed. Vi høre om Personer som modtage Budskab fra Aandeverdenen og Meddelelser fra de Afdøde gjennem Personer, som tillade sig at benyttes i dette Øjemed af løgnagtige og forføriske Aander.

Det er sørgeligt at see ansete Medlemmer i Kirken — Mænd som burde have bedre Forstand — tillade sig at blive Redskaber for forføriske Aander. Disse Personer synes idetmindste til saadanne Tider at tabe af sigte det Faktum, at Gud har oprettet Præstedømmet i dets Fylde paa Jorden og har gjort det ved umiddelbar Aabenbaring og Befaling, at han har oprettet en Orden eller Regjering, der langt overgaar Menskenes Kløgt, Lærdom, Forstand og Visdom og det i den Grad, at det viser sig at være umuligt for det menneskelige Sind, naar det mangler Guds Aands Bistand, at fatte det hellige Præstedømmes Beskaffenhed, Kraft og Herlighed. Det synes vanskeligt for Menneskene at fatte Præstedømmets Virken, dets lovmæssige Myndighed og dets Kraft og Udstrækning, og dog er det ved Aandens Lys let at forstaa, men idet de ikke fatte det, bliver Menneskene med Lethed bedragne af de forføriske Aander, der ere omkring i Verden. De ledes til at tro, at der er Noget, som ikke er rigtigt, og det næste som indtræffer, er at de tro sig specielt udvalgt til at sætte det tilrette. Det er meget uheldigt for en Mand at falde i denne Snare; thi lad det blive forstaaet af de Sidstedags Hellige, at saalænge Guds Tjenere leve et helligt Levnet, ære det Præstedømme, der er dem paalagt og bestræbe sig, saavidt deres Kundskab naar, at røgte det Embede og Kald, hvortil de formedelst Præstedømmets- og Folkets Røst ere paa en retmæssig Maade kaldte, og hvori ved Guds Bifald de ere stadfæstede, vil Herren, naarsomhelst han har noget Budskab at sende Menneskenes Børn eller Lærdomme at give sin Kirke, gjøre det paa den retmæssig beskikkede Maade, nemlig gjennem Præstedømmet. Han vil ikke forbigaa det, saalænge idetmindste som Jesu Kristi Kirke af Sidstedags Hellige existerer i dens nuværende Form paa Jorden. Guds Kirke er bleven organiseret; Guds Rige oprettet, og Evangeliet gjengivet til Jorden for sidste Gang, og dette Værk, som er saa vel begyndt, vil aldrig standses, men vil vedblive at vokse og udbredes, og det vil indsamle i dets Fold de Retfærdige, Oprigtige, Rene, Ydmyge og Fattige paa Jorden, indtil „Riget“ skal blive ophøjet til Magt og Ære midt iblandt Nationerne, og det vil regjere triumferende naar Babylon sønderknust falder for aldrig mere at rejse sig. Disse ere de Forjættelser som os ere gjorte og tilkjendegivet ved Guds Aabenbaringer til Menneskene formedelst de fordums Profeter saavelsom Nutidens og formedelst Engle, der have besøgt Jorden i denne Tidernes Fyldes Husholdning.

Det tilkommer ikke mig ejheller nogen anden Person at fremstaa, og som en Profet, Seer eller inspireret Mand give Aabenbaring for Kirkens Vejledning, eller vove at diktere Kirkens Embedsmænd nogensteds ude i Verden og meget mindre her midt i Zion, hvor Præstedømmets Organisationer ere omtrent fuldkomne, og enhver Ting lige til en Grens Organisationer er fuldstændig. De enkelte

Medlemmer have Ret til at være inspirerede og modtage den Hellig Aands Aabenbarelse for deres personlige Vejledning, saa at de kunne bestyrkes i deres Tro og opmuntres til Retfærdigheds Gjerning og Trofasthed samt til at iagtage og holde de Bud som Gud har givet dem; saavidt er det hver Mands og Kvindes Privilegium at modtage Aabenbarelse, men ikke videre. Saasnart et Individ fremstaar og anmasser sig Retten til at styre, befale og dømme sine Brødre, bør han uopholdelig irettesættes, thi ellers ville Følgerne blive Splid, Uenighed og Forvirring. Hver Mand og Kvinde i denne Kirke burde vide bedre end at give efter for en saadan Aand; og det Øjeblik, at en saadan Følelse giver sig tilkjende, bør de modstaa den, da den staar i Strid med Præstedømmets Orden og med dette Værks Aand og Væsen. Vi kunne ikke antage Noget at have Gyldighed, undtagen det kommer lige til os ad den dertil beskikkede Vej: gjennem de oprettede Organisationer af Præstedømmet, hvilket er den af Gud beskikkede Maade, hvorpaa han vil aabenbare sin Vilje til Verden. Før Kirken blev organiseret, var det nødvendigt, at Gud skulde udvælge En af Jordens Indbyggere, ved hvem at aabenbare sin Vilje til Menneskene; og det behagede ham for dette Øjemed at udvælge den unge og ulærde Dreng Joseph Smith, der ligesom gamle David var efter hans eget Hjærte; men, da der ikke fandtes noget Præstedømme oprettet paa en retmæssig Maade ved Himlens Myndighed til at forvalte i Herrens Navn, maatte En udvælges som den første Ældste til at begynde dette Værk, for der maa være en Begyndelse, og Joseph var den der blev valgt, og som tillige var forud bestemt til at fylde den Stilling, han indtog. Efterat have kaldt og beskikket ham til at indføre og oprette dette Riges Evangelium, anerkjendte Herren ham selvfølgelig som sin Tolk og bemyndige Tjener; og det vilde være aldeles ufornuftigt og urimeligt at formode, at, efter Gud havde kaldet og beskikket en Mand til at udføre et vist Arbejde, han saa vilde forbigaa ham og kalde Andre til at udføre det selv samme. Intet forstandigt Menneske vil endog for et Øjeblik antage et saadant Begreb at være det rigtige. At hylde alvorligt en saadan Ide vilde være det samme som at beskylde Gud for at komme i Modstrid med sig selv og at være Ophav til Splid, Uenighed og Forvirring. Paa denne Maade kan Guds Rige aldrig blive oprettet paa Jorden.

Det var da igjennem Joseph at Herren aabenbarede sig til Verden, og igjennem ham at han kaldte de første Ældster i Kirken — Mænd der vare oprigtige af Hjærtet, Mænd, som Herren vidste, vilde modtage Ordet og arbejde i Forening med Joseph i dette store og vigtige Foretagende — og alle de, som ere blevne ordinerede til Præstedømmet og beskikkede til hvilkensomhelst Stilling i denne Kirke, have modtaget deres Myndighed og Fuldmagt ad den Vej, som Gud har beskikket, nemlig gjennem Præstedømmets Kjæde, hvoraf Joseph danner det første Led. Dette er den rigtige Maade og det kan ikke være anderledes. Gud vil ikke oprejse en anden Profet eller et andet Folk til at udføre det Arbejde, hvortil vi ere beskikkede.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November.

„Salige ere de, som lide Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld."

Bladet New York World af den 15de September har det følgende Telegram: „Brookville, Ind. den 14de September 1883. For nogle Uger tilbage have to Mormon Ældster prædiket i dette County, hvorsomhelst de kunde erholde Tilladelse til at bruge en Kirke eller et Skolehus. Megen af deres Tid tilbragte de i Omegnen af Byen Laurel, hvor de havde Opholdssted hos Hr. D. W. Adams. De forlod dette Sted for at gaa til andre Arbejdsmarker. I Mandags forlod Hr. Adams Datter, Annie, atten Aar gammel sine Forældres Hus. Ved Eftersøgning fandt man hende i Cedar Grove skjult i et Hus, der besøgtes af Ældsterne. Hun var af En af dem bleven omvendt og døbt til et Medlem af Jesu Kristi Kirke. Hun havde været skjult adskillige Dage forinden hendes Forældre fandt hende. Det var med Møje, at de fik hende overtalt til at følge med dem hjem, da hun følte sig overbevist om, at Jesu Kristi Kirke var den ene sande Kirke, og hun ønskede at gaa til Utah.

Iaftes fandt man Ældsterne hos Hr. Ellison i Hills nogle Mile fra Laurel. Ved Midnatstid modtoge de et Besøg af omtrent 150 store og stærke, raa Umennesker, der toge Ældsterne med sig til Skoven, hvor de tvang dem til at afklæde sig, og derpaa tjærede og fjedrede dem. De truede dem med Hængning, hvis de ikke ufortøvet forlod Countiet.

Af Deseret News lære vi, at Navnene paa Brødrene, som bleve saa grusomt behandlede, ere S. R. Marks og D. F. Davis, begge velbekjendte for deres oprigtige og dadelfrie Vandel. Den unge Piges Fraværelse fra sit Hjem, der brugtes som Paaskud for Pøbelens Handling, var foraarsaget derved, at efter hun var bleven døbt, mishandlede hendes Forældre, der vare meget forbittrede imod Mormonerne, hende i den Grad, at hun forlod sit Hjem og søgte Tilflugt hos nogle Bekjendte, der boede 24 engelske Mile derfra, og der var hun, da Pøbelen overfaldt Ældsterne. Hr. Ellison, hos hvem Ældsterne opholdt sig, var ikke et Medlem af Kirken, men rede til at forsvare dem, han lod Pøbelen vide, at han var bevæbnet, og at de ikke kunde tage Ældsterne uden over hans døde Legeme. Paa Pøbelens Løfte, at de ikke vilde tilføje Ældsterne nogen legemlig Skade, tillod han dem at tage Ældsterne med sig, hvilket han vilde naturligvis bleven nødt til alligevel, havde han længere modsat sig. Da Ældsterne vare løsladte, underrettede en Herre dem om, at Pøbelen endnu ikke vare nøjede med den Behandling, de havde tildelt Ældsterne, men havde besluttet at gribe dem igjen og behandle dem paa en endnu værre Maade. Han førte dem ad en Omvej ud af Pøbelens Hænder. Efterat have gaaet 12 eng. Mile kom de til en Vens Hus, hvor der blev ydet dem Hjælp. Det varede ikke længe før de følte sig vel igjen og ikke det mindste nedslagne over den djævelske Behandling, som de havde været underkastet.

Det sees heraf, at Forfølgelsens Aand er endnu ikke uddød. Til os er det

Kjendetegnet paa, at vi ikke ere af denne Verden; thi „vare vi af denne Verden, vilde Verden elske sit eget." Som Jesu Kristi Efterfølgere kunne vi forvente Forfølgelse; han siger: „En Tjener er ikke større end hans Herre. Have de forfulgt mig skulle de og forfølge Eder." I hans Bjærgprædiken siger han „Salige ere I naar man bespotter og forfølger Eder og taler allehaande Ondt mod Eder for min Skyld, og lyver det. Glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal være megen i Himlene, thi saa have de forfulgt Profeterne, som vare for Eder." Hvilken Trøst kunne vi ikke hente fra disse Ord. Vi finde at Sandheden har altid mødt Modstand af Mørkets Magt baade i religiøs og videnskabelig Henseende, men det har især været paa Religionens Omraade, hvor Forfølgelserne have raset paa det frygteligste. Hvad Aarsag havde Menneskene fordum til at forfølge Profeterne? Slet ingen. Disse kom og advarede Menneskene angaaende Følgerne af deres Synder, nemlig at Herren vilde ødelægge deres Stæder og Byer og overgive Folket i deres Fjenders Hænder, hvis de ikke omvendte sig. De burde have æret disse Mænd, som deres Velgjørere istedetfor at forfølge dem og derved end ydermere optænde Herrens Vrede imod sig. Jøderne havde ikke nogensomhelst Aarsag til at forfølge vor Frelser; han var fuldkommen; hans Liv var en Kjæde af gode Gjerninger; hans Lærdomme vare beregnede paa Menneskenes saavel timelige som aandelige Vel, og de indeholde Beviser paa hans Guddommelighed, thi aldrig har saa ypperlig og uforlignelig Visdom flydt fra menneskelige Læber; han ynkedes over de Lidende og skjænkede dem Helbredelse endog oprejste deres Døde, og dog hængte de ham paa Korset for som en Misdæder at dø en forsmædelig Død. Apostlene, hvis eneste Brøde bestod i, at de erklærede Kristus var Guds Søn, beseglede dette Vidnesbyrd med deres Blod. Af hvad Aarsag forfølge nu Menneskene Ældsterne af Jesu Kristi Kirke af Sidstedags Hellige? Vi svare, af den samme Aarsag som fordum: „de tro ikke Sandheden, men have Velbehag i Uretfærdighed."

Vore Ældster kaldes fra Marken, Værkstedet eller Kontoret for at „gaa bort i al Verden at prædikede Evangeliet." De forlade deres Hustruer og Børn — Alt hvad der er dem saa kjært i dette Liv — og gaa ud i Verden hvor de møde Foragt og Forhaanelse, og hvor de kunne forvente at modtage samme Behandling, som vore ovenfor omtalte Brødre, eller at blive kastede i Fængsel, som saa ofte er Tilfældet med vore Brødre i Norge og Sverrig, eller endog at lide Martyrdøden, som blev en ung Ældstes Lod for nogle Aar siden i Georgia. De gaa til de forskjellige Lande, fordi de ansee det som deres Pligt at oplyse Menneskene om Sandheden, som de have annammet, og fremlægge for dem Evangeliets herlige Principer samt advare dem imod de Plager, som snarlig ville komme over Babylon. Da de selv udrede deres Rejses- og Missions Omkostninger, kan der ikke være Tale om, at de gjøre det for timelig Vindings Skyld. De ere sandelig ikke Lejesvende — deres Løn haabe de at faa hisset. Ethvert upartisk Menneske, som ikke er hildet af Fordom imod Mormonerne, maa tilstaa, at en saadan Uegennyttighed med saa ædle Motiver beviser at vore Ældster ere oprigtige i deres Tro, og derfor kunne de ikke forfølges som Bedragere. Lad os undersøge det Budskab, som de bringe Menneskenes Børn, og se om der er Noget deri, som kan siges at være en gyldig Grund til Forfølgelse. De lære Tro, Omvendelse, Daab til Syndsforladelse, den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse og ethvert af Evangeliets Principer, som vi

finde det i den hellige Skrift. Hvis det at prædike Skriftens Lærdomme og sætte dem i Udførelse er en Brøde, da tilstaa vi, at de ere skyldige. De som i Oprigtighed have annammet Ældsternes Vidnesbyrd og adlydt Evangeliets Fordringer, have ikke fundne sig bedragne og derved foraarsaget Forfølgelsen; tvertimod ere de rede til at aflægge deres Vidnesbyrd om, at det Løfte, som Herrens Tjenere gav dem, at de skulde modtage den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse, er bleven opfyldt, og de have bevist i deres Vandel at „Aandens Frugt er: Kjærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Tro, Sagtmodighed og Afholdenhed." De, som ikke have baaret disse Frugter, men gjort sig skyldige i nogensomhelst Last, ere blevne udelukte af Menigheden, thi Synd og Ugudelighed kan ikke bestaa i denne Kirke. Den Beskyldning, som rejses imod os, at naar nogle Medlemmer af en Familie tro vore Principer, og andre ikke, foraarsage vi Splid og Uenighed, kunne vi ikke besvare paa paa en bedre Maade end med Jesu Ord: „Mene I, at jeg er kommen for at give Fred paa Jorden? nej, siger jeg Eder, men Tvedragt. Thi fra nu af skulle fem være splidagtige i et Hus, tre imod to, og to imod tre. Faderen skal være splidagtig imod Sønnen, og Sønnen imod Faderen, Moderen imod Datteren, og Datteren imod Moderen, Mandens Moder imod sin Søns Hustru, og Sønnens Hustru imod sin Mands Moder." (Luc. 12, 51—52,) Verden har aldrig ved Forfølgelse kunnet underkue religiøs Overbevisning. De Sidstedags Hellige kunne ejheller ved dette Middel overbevises om, at de ere i Vildfarelse. Naar Menneskene ty til Vold, vise de, at de ere for svage til med Aandens Sværd at imødegaa det System, de forfølge, og de vil finde, istedetfor at standse dets Fremgang, hjelpe de selv til at fremme det. Forfølgelse vil ikke forhindre vore Ældster fra at fortsætte deres Virksomhed; Fængsslet har ingen Rædsler for dem, thi Guds Aands Glæde følger dem. De ville vedblive at gaa ud og advare alle Folk imod de Straffedomme, som venter Nationerne, og de føle sig overbevist om, at „dette Riges Evangelium skal prædikedes for alle Folk til et Vidnesbyrd før Enden kommer." Dette er deres Mission, og de ville, uagtet al den Modstand de end maa møde, udføre de Pligter, som paaligger dem. De ere af samme Mening som Apostelen: „Man bør adlyde Gud mere end Menneskene."

Emigrationens Afgang. Fredagen den 19de Oktober Klokken 11 Formiddag afrejste herfra 98 af vore Emigranter med Dampskibet „Milo" til Hull under Ledelse af Ældste H. Jørgensen. Foruden de Ældste, hvis Afløsning findes i den sidste „Stjerne", fulgte ogsaa med denne Emigration Ældsterne John Wink af Stockholms Konference og Jørgen D. Olsen af Kjøbenhavns Konference, hvilke paa Grund af daarlig Helbred ere løste med Tilladelse at rejse hjem. Vi haabe vore Brødre og Søstre maa have en heldig og behagelig Rejse hjem til Guds Børns Forsamlingssted.

Den 19de Oktober afgik tyve af vore Emigranter fra Kristiania direkte til Hull, hvor de forventede at træffe sammen med vore Emigranter, som afgik fra Kjøbenhavn samme Dag og med dem fortsætte Rejsen videre.

Efterretning fra Emigranterne. Ifølge Brev fra Ældste H. Jørgensen underrettedes vi om, at vore Emigranter ankom til Hull Mandagen den 22de Oktober om Aftenen Kl. 11, og fortsatte Rejsen til Liverpool med Jernbane næste Morgen. Der havde været en Del Søsyge blandt Emigranterne, men, da Broder Jørgensen skrev, vare alle vel.

Konferencemødet i Kristiania.

Den 6te Oktober Klokken 8 Efterm. afholdtes Konferencemøde i Østerhousgadens Forsamlingssal, der i denne Anledning var af Søstre-Foreningen ved Hjælp af Unge-Mænds-Foreningen festligt smykket med Guirlander, Blomster og Flag. Der var tilstede af Brødre fra Zion: Præsidenten for den skandinaviske Mission, C. D. Fjeldsted, Konferencens Præsident, N. C. Schougaard, og Ældsterne: C. H. Steffensen, T. A. Thoresen, A. Amundson, J. Ibsen, O. J. Nordstrand, C. J. Christensen, P. Andersen, Joseph Monson, M. Christophersen, H. Poulsen og H. Olsen.

C. H. Steffensen Forstander for Trondhjems Gren havde i Forening med T. A. Thoresen virket for Evangeliets Fremme i sin Gren, men paa Grund af Folkets Ligegyldighed med Hensyn til Evangeliet havde de ikke set megen Frugt af deres Arbejde. Han og to af Brødrene i Trondhjem havde været under Justitsens Tiltale og idømt en Mulct paa 40 Kroner, de havde indanket Sagen til Højesteret, men endnu vidste de ikke, hvad Udfaldet vilde blive. Han roste Søstrene for deres Nidkjærhed i at udbrede Evangeliets Principer. Medlemmernes Antal var 99, Døbte 4, Udelukte 5, Skrifter udspredte for omtrent 25 Kroner.

Ældste T. A. Thoresen følte sig glad ved at arbejde for Evangeliets Udbredelse. Hans Helbred var paa Grund af Klimaet ikke saa god, som han kunde ønske.

Ældste A. Amundson Forstander for Bergens Gren havde siden sidste Konference i Forening med Ældste John Ibsen arbejdet i Bergens By og Omegn samt i Hardanger. I Almindelighed ere Folket ikke meget modtagelige for Evangeliet, men ere villige til at tro alle de løgnagtige Historier som findes i Aviserne angaaende de Sidstedags Hellige. I Hardanger have Nogle begyndt at undersøge Sandheden De Hellige vare fattige, men alligevel nidkjære i Udførelsen af deres Pligter. Medlemmernes Antal 44, Døbte 3, Skrifter udspredte for 60 Kroner.

Ældste Ibsen følte sig glad ved at arbejde for Herrens Sag og sagde, at han vilde med Iver og Flid virke for Evangeliets Udbredelse iblandt sine Medmennesker.

Søndag Formiddag Kl. 10 fortsattes Konferencen.

Ældste O. J. Nordstrand, Forstander for Arendals Gren, havde tillige med Ældste C. J. Christensen efter bedste Evne søgt at oplyse Menneskene om Evangeliets Principer, men kun faa vilde lytte til dem. Der var i Grenen 74 Medlemmer, 2 vare døbte. Der var udspredt Skrifter for 10 Kroner og afholdt 39 Forsamlinger.

C. J. Christensen havde bestræbt sig for at udsprede Evangeliets Lys blandt Folket; men Traditionens Magt var saa stor, at hans Arbejde endnu ikke havde været kronet med megen Held.

Ældste Peder Andersen, Forstander

for Frederiksstads og Frederikshalds Grene, sagde at han fandt Folket vare ligegyldige med Hensyn til at undersøge vor Tro og Lære, men haabede, at gjennem Vinterens Løb der vilde blive en Forandring til det bedre. De Hellige følte vel og bestræbte sig paa at efterleve Evangeliets Principer. De lejede et Forsamlings Lokale, havde en Kvindelig Hjælpeforening og en Søndagsskole — 54 Medlemmer, Skrifter udspredte for omtrent 27 Kroner.

Ældste Joseph Monsen, som arbejder i Frederikshalds Gren under P. Andersen, havde udstaaet 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for at have forrettet en Daabshandling. Han havde gode Forhaabninger for Fremtiden med Hensyn til Evangeliets Fremgang der. Der var 3 døbte, 2 emigrerede og Skrifter udspredte for 30 Kroner. Grenen havde en Kvindelig-Hjælpeforening, en Unge-Mænds-Forening og en Søndagsskole.

Ældste Martin Christophersen Forstander for Drammens Gren havde i Forening med Ældste H. Poulsen siden den 9de Juni arbejdet for Værkets Fremme i denne Del af Herrens Vingaard. De havde havt god Lejlighed til at holde Forsamlinger saavel hos Fremmede, som hos de Hellige. I Drammen besøge en Del Fremmede vore Forsamlinger, og Udsigterne for Evangeliets Fremgang ere gode. Medlemmernes Antal er 170, Døbte 12, Emigrerede 14, Skrifter udspredte for 40 Kroner. Søndagsskolen var i en god Forfatning. De havde ogsaa en Kvindelig-Hjælpeforening og en Unge-Mænds-Forening.

Ældste H. Poulsen udtalte sin Villighed til efter bedste Evne at arbejde i Evangeliets Tjeneste.

Ældste H. Olsen, Forstander for Hedemarkens Gren, havde lejet et Forsamlings-Lokale paa Hamar, men dette havde saavidt været frugtesløst, da Folket der paa Grund af Menneske Frygt ikke turde besøge Forsamlingerne. De Hellige boede langt fra hverandre og vare meget fattige. Medlemmernes Antal var 62, Døbte 4, Emigrerede 6. Der var 2 Kvindelige Hjælpeforeninger. Skrifter udspredte for 20 Kroner.

Præsident N. C. Schougaard, der tillige er Forstander for Kristiania Gren sagde, at de Hellige bestræbte sig paa at opfylde sine Pligter og at fremme Herrens Sag. I den senere Tid havde Øvrigheden paa Grund af Præsternes Opfordring været nødt til at sætte Brødrene under Tiltale. Han selv og tre af Brødrene vare saaledes under Tiltale for at have forrettet Daab, men endnu var der ingen Dom fældet i deres Sag. Udsigterne for Evangeliets Fremme vare nogenlunde gode. Den Unge-Mænds-Forening var nidkjær i at gaa fra Hus til Hus og tilbyde vore Skrifter, hvoraf der vare udspredte for 235 Kroner. Medlemmernes Antal 271, Døbte 17, der vare afholdte 15 Forsamlinger hos Fremmede. Den Unge-Kvinders-Uddannelses-Forening var ogsaa nidkjær for at udsprede Skrifter blandt Byens Befolkning. Den Kvindelig Hjælpeforening er i en god Forfatning og gjør meget Godt i at besøge de Syge og hjelpe de Trængende. Grenen havde ogsaa en Søndagsskole.

Konferencen fortsattes om Eftermiddagen Kl. 2.

Præs. C. D. Fjeldsted udtrykte sin Glæde ved endnu en Gang at see de Hellige i Kristiania. Belærte dem om de Pligter, der paahvilede dem som Hellige og formanede dem til at vise vore Medmennesker et følgeværdigt Exempel. Han opmuntrede Missionærerne til Nidkjærhed i at oplyse Menneskene angaaende

Evangeliets Principer. Han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og Guds Riges Oprettelse i vore Dage.

Ældsterne M. Christophersen og T. A. Thoresen talte angaaende Nødvendigheden af at adlyde Evangeliet og om dets Frugter.

Søndag Aften Kl. 6 fortsattes Konferencen. Præsident C. D. Fjeldsteds Tale var fuld af Opmuntring og Belærelse for de Hellige.

Ældste C. H. Steffensen aflagde ogsaa sit Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk.

Herpaa sluttedes Konferencen til ubestemt Tid. Det velindøvede Sangkor under Br. Chr. Knutsens Ledelse bidrog meget til at gjøre de Helliges Sammenkomst til en sand Fest.

Mandag Morgen Kl. 10 forsamledes Præstedømmet og modtoge mange ypperlige Raad og Lærdomme af Præsidenterne C. D. Fjeldsted og N. C. Schougaard.

M. Thorstensen,
Konferencens Skriver.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Fortsat fra Side 32).

XXII Kapitel.

Troppernes Indtog i Saltsøstaden. Folket vender tilbage til deres Hjem. Dommernes Forræderi o. s. v. o. s. v.

Brigham Youngs Ord vare i Hovedsagen opfyldte, idet han sagde at en Armee, som kom for at angribe os, skulde ikke faa Lov at komme ind i Saltsøstaden. General Johnston og hans Arme kom ikke som Erobrere ind i Zion. Enhver Omstændighed lige fra Expeditionens Begyndelse havde været af den mest ydmygende Slags for disse brave Mænd, som virkelig havde fortjent bedre Tjeneste. Deres March havde kun været en Række af Uheld og Ulykker.

De tillodes kun at gaa gjennem Saltsøstadens Gader paa deres Vej til et Sted langt fjernet fra Mormon Folket. Zion var en øde By den Dag. De Hellige vare endnu sydpaa med deres store Leder. Om Løfterne, som vare gjorte dem, ikke bleve holdte, vilde de ikke vende tilbage, og Krigen vilde for Alvor udbryde paany.

Det var sørgeligt at see et Religions Samfund af fromme Tilhængere, der ikke turde stole paa Regjeringen, endogsaa efter at Præsidenten havde udstedt sin Proklamation; men Mormonernes Historie retfærdiggjør bestandigt denne Mangel paa Tillid.

Den 13de Juni satte Armeen sig i Bevægelse mod Saltsøstad, og den 26de kunde man see den komme ud af Emigrations Canyon for at gjøre det, som den engang forventede skulde være bleven et Triumf-Indtog med Musik og flyvende Faner i det erobrede Zion. Her er et Billede deraf tegnet af en Arme Korrespondent:

> Det var en af de mest forunderlige Scener, som kan findes i den amerikanske Historie. Den hele Dag fra Morgen til Aften marscherede Tropperne fulgte af deres Transportvogne gjennem Byen, Stilheden i Gaderne afbrødes blot af Militær Musikken og Regimenternes enslydende Trampen samt Bagage Vognenes Rumlen. Tidligt om Morgenen havde de vagthavende Mormoner nødt deres Religionsfæller til at gaa ind i deres Huse,

og befalet dem at ikke vise sig hele Dagen. De talrige Flag, som den foregaaende Uge vare hejste paa de offentlige Bygninger, vare nedtagne. De eneste synlige Tilskuere saas paa Gadehjørnerne nær Brigham Youngs Bolig og bestode næsten ganske af Ikke-Mormoner. Stilheden der herskede mellem Kompagniernes Gjennemgang var saa stor, at City Bækkens Rislen kunde tydeligt høres af Alle og Enhver. Kommissærerne rede med Generalstaben. Tropperne gik over Jordanen og lejrede sig paa en støvdækket Eng nær Flodens Bredder to engelske Mile fra Byen.

Arme Korrespondenten gav ikke den rette Aarsag for den Dødsstilhed og det Øde, som herskede i Byen, naar han siger, at „de vagthavende Mormoner nødte deres Troesfæller til at gaa ind i Husene" De vare ikke i deres Huse, men iblandt de Mange, som anden Gang havde forladt deres Hjem. Man antager at der var ikke mindre end 30,000 af Mormon Folket fra Byen og de nordlige Settlementer, der deltog i Vandringen mod Syd. De toge med sig sine Flokke og Hjorde, sine Husgeraad og Løsøre. Da hin Arme marscherede gjennem Byens Gader, voxede der Græs paa Fortougene, og kun nogle faa Karle vare paa Vagt for at passe paa, at Folket ikke blev forraadt. Adskillige af Officererne bleve dybt rørte af denne Scene og disse Forholde. Oberst-Løjtenant Philip St. George Cooke, der kommanderede Mormon Bataljonen i den Mexikanske Krig red foran Tropperne igjennem Byen med ubedækt Hoved; han havde ikke glemt sin Repekt for de brave Mormon Soldater der tilligemed ham saa ædelt havde tjent sit Fædreland.

Cedar Valley, fyrretyve engelske Mile sydvest for Byen, valgtes for deres fremtidige Lejreplads, og denne fik Navnet, Camp Floyd til Ære for den daværende Krigs Minister.

Vi ville nu vende tilbage til de Hellige paa deres Flugt, hvilken havde lagt Beslag paa deres Tro og Midler i den Grad, at det beløb sig til en fuldkommen Helligelse af Alt, de besad, hvilket udfordrede ligesaa megen Helte-Kraft som deres første Udgang fra Nauvoo. Den gamle brave Guvernør Cummings var næsten ude af sig selv paa Grund af Mormonernes Handlemaade. Han var ikke vant til Opoffrelserne og Hengivenheden af dette besynderlige Folk, som i Kraft af hans Embede han havde taget under sin Beskyttelse. De vare mere fortrolige end han med den Del af deres begivenhedsfulde Drama. Vanen havde gjort dem fortrolige med deres egne Lidelser og Savn. De betragtede med spøgefuld Lune deres Guvernørs Bekymring for dem, hvilken morede dem og til samme Tid gjorde dem taknemmelige til ham. De følte at de ikke fortjente hans Medynk, og dog behagede hans Sympathi dem. De sang Salmer langsad Vejen, medens han følte til at væde deres Sti med sine Taarer. Han fulgte dem 50 Mile sydpaa og bønfaldt dem, som en Fader vilde sine gjenstridige Børn, om at vende tilbage, men de fulgte den Fader, som de kjendte bedst.

„Der er ikke længre nogen Fare. General Johnston og Armen ville holde sine Løfter til Mormonerne. Enhver som har noget at gjøre med denne fredelige Overenskomst vil holde ubrødelig Præsidenten af de Forenede Staters Amnesti; derpaa vil jeg gjøre min Ed.

Saadan var Guvernør Cummings' Maade, hvorpaa at formaa de „misledte" Mormonerne til at vende tilbage; men Brigham og hans Medhjælpere svarede med rolig Bestemthed: „Vi forstaa det altsammen, Guvernør, vi erindre Martyrernes Lidelser i de forløbne Aar."

„Det er jo kun bar Galskab for Folk saaledes at forlade sine Hjem." Saaledes tænkte deres gode Guvernør. „Ingen vil nu være saa slette at van-

hellige Mormonernes Hjem, eller for nærme deres Hustruer eller Døttre."

Dertil svarede Brigham Young baade i Ord og Handling:

„Vi forlade vore Huse og Hjem, for at de maa blive bevarede — saa at vort Offer lig Abrahams maa blive antaget, ikke fortæret — Vi have ved flere Lejligheder af denne Slags seet vore ubevæbnede Mænd nedhuggede i koldt Blod, vore Døttre krænkede, og vore Hustruer voldtagne tildøde lige for vore Øjne. Vi veed Alt om det, Guvernør Cummings."

Det var en stræng Logik, der her modsattes Mæglingen af den smukke gamle georgianske Efterfølger af Guvernør Brigham Young, der med Fædrelandskjærlighed forenede Humanitet og hyldede Principet, at Sikkerheden af amerikanske Borgere og amerikanske Hjem maa holdes ubrødelig.

Brigham Young var den eneste, som kunde forandre Udvandringens Retning og lede Mormonerne tilbage til deres Hjem; thi om han havde fortsat Rejsen til Sonora, Centralamerika ja hvorsomhelst — om saa det var til Jordens Ende — vilde hans Folk have fulgt ham.

Mormon Lederne med den største Del af Kirkens Medlemmer vare i Provo den 4de Juli. General Johnston og hans Arme var ifærd med at lejre sig i Camp Floyd. Det var denne Dags Aften at Guvernør Cummings sagde til sin Forgænger, at han vilde publicere en Proklamation for at faa Mormonerne til at vende tilbage til deres Hjem.

„Gjør, som De vil, Guvernør Cummings," svarede Brigham med et roligt Smil; „i Morgen staar jeg op paa min Vognstjert og lader Folket vide, at jeg vil rejse hjem igjen; men de kan gjøre, hvad de behage."

Om Morgenen den 5te forkyndte Brigham Folket, at han vilde nu rejse tilbage til Saltsøstad, og at de kunde følge med tilbage til de forskjellige Settlementer, ligesom de selv ønskede. Om nogle faa Timer vare næsten alle paa deres Marsch hjemad.

Folket var neppe kommen hjem, før det havde mange Beviser paa, hvormeget en forenet federal Magt var at stole paa i et Korstog mod Mormonerne, naar den havde en Arme ved Haanden, hvormed at omstøde Folkets borgerlige og religiøse Frihed.

Den federale Magts Regjerings Maskineri var snart sat i Gang. Øverste Dommer Eccles nedsatte sig i Camp Floyd; Dommer Sinclair blev beskikket til det District, der indbefattede Saltsøstaden, medens Cradlebough fik Dommerrettigheden over de sydlige Settlementer, Indian Superintendenten Jacob Forney og Alexander Wilson Districts Actor for Territoriet begyndte strax paa Udførelsen af deres Pligter.

Guvernøren indtog fra Begyndelsen en fredelig Stilling, hvori han understøttedes af Superintendent Forney og Districts Actor Wilson. De tre Dommere derimod i Forening med Marshallen anlagde Søgsmaal for saadanne Lov Overtrædelser, som saa naturligt vilde opstaa gjennem de Fjentligheder, der nu vare bragte til saa heldig og fredelig en Udgang. Det er unødvendigt at tilføje, at, skjøndt disse Søgsmaal bleve førte med al Kraft, forbleve de dog uden nogensomhelst Resultat.

Medens en af disse Søgsmaal stod paa, gjorde Dommer Cradlebough en Requisition paa General Johnston for Tropper til at beskytte visse Vidner, og, paa Grund af at der ingen Fængsel fandtes i denne Del af Territoriet, staa Vagt over Fangerne. Byfogden af Provo gjorde Indsigelse imod at have Militæret liggende der, da det var en Krænkelse

af hans Medborgeres Friheder. Dommeren svarede, at han havde vel overvejet hans Forlangende, før han gjorde det. En Ansøgning blev sendt til Guvenør Cummings der bad General Johnston om at trække Tropperne tilbage, da Dommerne ingen Ret havde til at requirere Tropper uden igjennem ham. Dommerne udlagde General Johnstons Ordre fra Krigsministeriet paa en modsat Maade til Guvernørens Opfattelse deraf, og Tropperne forbleve i Provo. Den 27de udstedte Guvernøren en Proklamation imod Troppernes Forbliven i Provo og saaledes tog han Stand imod den militære Kommandørs Handling.

(Fortsættes.)

Utah Nyheder. John. J. Duke, Saltsøstad, har opdaget en Maade hvorpaa at lave kunstigt Marmor i hvadsomhelst Farve det ønskes. Det kan støbes i alle Former, og det siges, at i visse Henseender overgaaer det den ægte Marmor.

Børnekopperne ere udbrudte i Mesa City, Arizona, og foraarsaget megen Forfærdelse blandt Indvaanerne. John Mac Donald, en 12 Aar gammel Søn af Præsident A. F. Mac Donald, døde deraf, førend Folket vidste hvad Sygdommen var, og Følgen er at Mange have udsat sig for Smitten. Der var ikke indtrufne flere Døds Tilfælde, da de sidste Beretninger derfra modtoges, men ikke saa Faa vare angrebne af Sygdommen og tagne ud paa Sygehuset. Ældste S. F. Kimball var ogsaa angreben, men havde Tro, at han kunde helbredes ved Adminnistrationen af Ordinancen for de Syge. Efterat nogle af Ældsterne havde lagt Hænder paa ham, blev han øjeblikkelig helbredet.

General W. T. Sherman har nylig besøgt Saltsøstaden, hvor han altid modtages paa det hjerteligste. Han er en af de sjeldne Mænd nutildags, der har det moralske Mod til at udtrykke sine oprigtige Følelser til Gunst for et undertrykt og upopulært Folk, selv om han derved paadrager sig Uviljen af skinhellige Stormænd i Nationen.

Døde. Clara Christensen, 13 Aar og 6 Maaneder gammel, Datter af J. P., og Dorthea M. Christensen døde den 22de September af Remitterende Galdefeber i Ephraim, Sanpete Co. Utah. — Johanne Jonassen døde paa Deseret Hospital i Saltsøstad den 26de September 1883 af Lungetæring. Hun var trofast til det sidste og døde i Haabet om en Herlig Opstandelse.

Indhold.

De Dødes Saliggjørelse . . . . 33.
Tale af Præs. Joseph F. Smith . . 37.
Redaktionsbemærkninger:
Salige ere de som lide Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld . . . . 40.
Emigrationens Afgang . . . . 42.
Efterretning fra Emigranterne. . . 43.
Konferencemøde i Kristiania . . . . . 43.
Kap. af Præs. Brigh. Youngs Levnetsl. 45.
Nyheder. . . . . 48.
Døde. . . . . 48.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.